

Стори ми се, че съмъ престоялъ подъ водата цѣла вѣчностъ. Призракътъ на смъртта отново се изправи предъ менъ. Азъ бѣхъ като схванатъ. Да се мре ли? Дѣхътъ ми спираше, защото нѣмаше въздухъ. Отворихъ си устата. Тѣ се напълниха съ солена океанска вода. Дробоветѣ ми искаха въздухъ. Това е най-ужасната смъртъ, каквато можете да си представите.

Но и тоя пжтъ инстинктътъ за самосъхранение се оказа по-силенъ. Нервно, съ трѣпки ржцетѣ ми освободиха пояса, съ който се бѣхъ привързалъ за седалището. Крепенъ отъ движението на водата, азъ изплувахъ на зелената водна поврхностъ. Докопахъ се до оная частъ на апарата, която се намира задъ бензиновия резервуаръ. Почнахъ да дишамъ съ пълни гърди. И тоя пжтъ бѣхъ спасенъ.

Седнахъ надъ резервуара, прострѣхъ краката си. Кабината бѣше залѣна съ вода. Плаваха всевъзможни предмети: одеяло, книги, ржавици, възглавници. . .

„Ние плаваме“. Устата ми горѣха отъ солта, която погълнахъ. Преди всичко трѣбваше да се убедя, че аеропланътъ не потъва. Не, той здраво се държеше.

Но азъ бѣхъ затворенъ между летвитѣ. Напраздно търсѣхъ ножъ. Той бѣше изчезналъ. За щастие, въ сжщия ми джебъ имаше отвертка, съ помощта на която почнахъ да пробивамъ дупка, за да излѣза навънъ.

Това бѣ дълга и тежка работа. Следъ нѣколко часа усилия, успѣхъ най-после да си измъкна главата и да погледна на океана. Дупката ми позволяваше да изуча хоризонта, да чакамъ появяване на параходъ. . .